

die iets opgeblazens had en niet paste bij de overigens nog zoo kinderlijke vormen van dit vrouwenlijfje.

„'t Is mèr.... de juffrouw mot uut”, sprak ze.

Simon knikte, hij had zich gerept, duidde met een hoofdwenk naar zijn bord, dat weggenomen kon worden; ze schoot dadelijk toe, bleef dan staan achter Jan.

„Zoo.... zoo.... en ditte.... zoo.... klaar”, zei deze haastig lepelend, waarna hij het meisje zijn leeg bord toereikte.

„Zeg maar aan de juffrouw, dat ze wel uut kan gaan, me kind”, sprak hij dan. „Je kan het toch ook wel alleen, dien ik?”

Laurien knikte met een wat schamper lachtrekkinkje om den frisschen mond, haalde even haar half bloote schoudertjes op, gaf niet dadelijk antwoord.

„Ze wil d'r bie bluve veur 't opdoen”, sprak ze, als ze de andere gerechten op tafel had gezet en met de weer volgeladen dienbak voor haar buik de kamer verliet; dan nog, zacht, met iets van een spottend verwijt in haar toon, zei ze:

„Julder ben ook zoo lète vandège”.

Jan schonk zich met zijn wat bevende hand een glas wijn in, vulde ook Simon's glas.

„Ach, ach, ik was er al bang voor.... 't humeur van Lurkus”, sprak hij dan.

„Ja, dat is èèl slecht gevallen”, antwoordde Simon.

„D' eerappels zijn heelemaal uitgedroogd”, sprak Jan na een oogenblik, terwijl hij er traag en met tegenzin een paar op zijn bord schepte.

„En die kalfoesters ben kompleet leer” zei Simon, de bruine dingetjes met zijn vork betastend „ik zal er maar geen moeite op doen met men gebit”, en hij reikte de schaal aan zijn broer over, bediende zich rijkelijk van de andijvie.

„Ik dacht, dat je d'r een arnemuènèr mee door kon bieten”, zei Jan, zijn broer wat spottend aankijkend en doelend op een overmoedige verzekering van den dentist.

„Een kalfsoester is geen arnemuènèr”, antwoordde Simon de schamperheid maar goedig opnemend.

„Ja, als je wilt proenken, dan mot je d'r voor liejen”, treiterde Jan door.

Simon knikte even, drukte zwijgend zijn aardappels fijn door de groente, goot er rijkelijk jus over en at.

Ze waren nauwelijks half klaar, toen Laurien opnieuw binnenkwam met een timbale.

„Noe al weer?” vroeg Jan onthutst, terwijl een flikkering van boosheid door zijn oogen lichtte.